

Ovidi a Gràcia

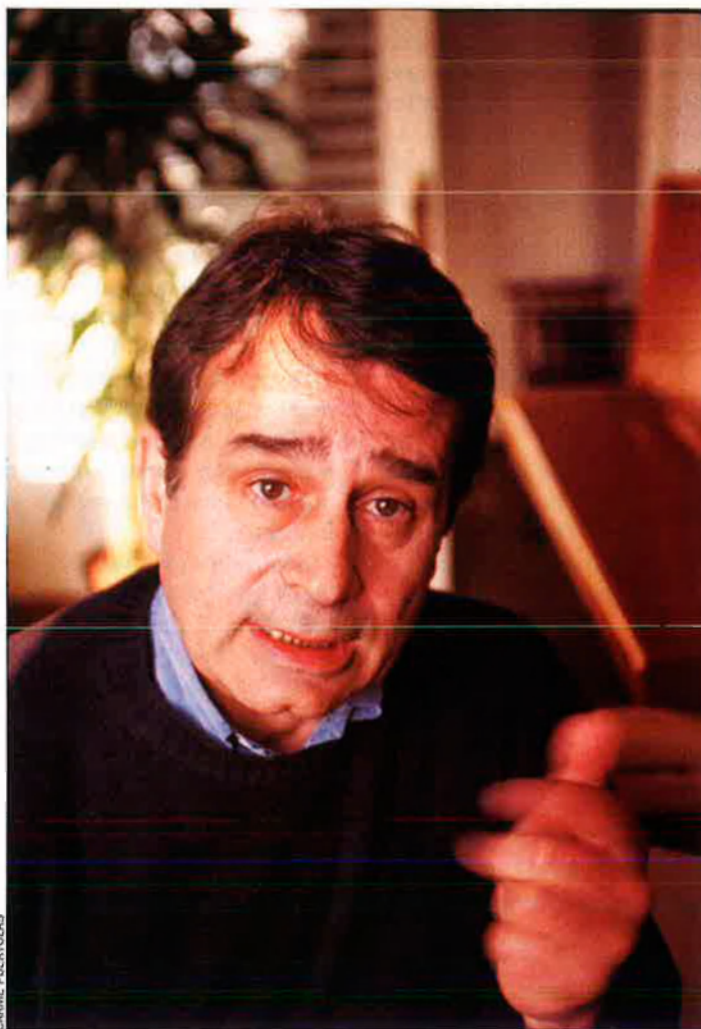

Joan de Sagarra

Fa uns dies vaig estar dinant en el pis d'uns nois, estudiants, del barri barceloní de Gràcia. Són alacantins i em van oferir un arròs negre excel·lent. Entre els pòsters que decoraven les parets del pis em vaig fixar en tres: un de molt gran, que ja és un clàssic, del Che Guevara; un altre dels Països Catalans, i un tercer d'Ovidi Montllor, el pòster d'un concert d'homenatge a Ovidi Montllor que s'havia celebrat a Gràcia l'any passat.

Suposo, bé, no ho suposo, ho sé, que a aquests nois d'Ibi i Onil els provocà una gran sorpresa trobar-se vivint, temporalment, en un dels barris barcelonins on havia viscut Ovidi, on va acabar comprant-se un pis, el pis on va morir. Com també els la provocà el fet que el barri de Gràcia té una personalitat pròpia, tanta o més que altres barris barcelonins, fins al punt que jo, que visc a l'Eixample, a la dreta de l'Eixample en la frontera amb Gràcia, quan creuo aquesta frontera i entro a Gràcia em fa la sensació d'anar a un poble, en el sentit més noble de la paraula; un territori en què es viu d'una manera més sensibilitzada, més tranquil·la i també més orgullosa dels seus carrerons i places, quelcom que no passa al centre i en el cor d'aquesta gran ciutat, de la gran encisadora, com l'anomenà don Joan Maragall i Gorina, on cada dia es viu pitjor.

Doncs bé, quan es parla de la personalitat pròpia,

CARME PLÉRICIUS

“Ovidi s'ha convertit en una de les referències del barri, afortunadament encara no turística. A Gràcia, la joventut coneix, canta les cançons d'Ovidi i la seva imatge està present en molts locals del barri”

característica del barri de Gràcia, un barri que sempre ha estat menestral, obrer i anarquista, cal incloure-hi la figura d'Ovidi Montllor. El barri de Gràcia ha assimilat, ha fet seva, de manera silenciosa i també cridanera, la figura d'Ovidi Montllor. Ovidi s'ha convertit en una de les referències del barri, afortunadament encara no turística. A Gràcia, la joventut coneix, canta les cançons d'Ovidi –i de molts altres, només faltaria– i la seva imatge està present en molts locals del barri.

I aquesta és una imatge que s'estén, que creua la frontera del barri. Prop de casa meua, al carrer Roselló, una gran fotografia de Ovidi presideix, des de fa anys, la barra del restaurant Can Pere, el restaurant de Pepe Morata, un bon amic d'Ovidi, i des de fa pocs dies, al costat d'aquesta foto, amb la dedicatòria d'Ovidi, hi ha col·locades tres fotos més del cantant, tres fotografies precioses que Pilar Aymerich, que viu a Gràcia, al carrer Gran, li va fer en diverses èpoques de la seva vida. i també prop de casa meua, en el carrer Roger de Flor, en el restaurant Can Josep, hi ha una altra foto d'Ovidi al costat de la bandera republicana.

Ovidi no era un Llach, ni un Raimon, ni un Serrat. No era una vedette. Amb la seva pinta de gos petaner, a mi em recordava a vegades –però mai no li ho vaig dir– Charles Aznavour, el cantant escanyolit que s'havia guanyat el cor dels francesos, del francès del carrer, bé cantant un clau

(*Après l'amour*), bé el seu odi als diumenges burgesos (*Je hais les dimanches*), sobretot quan perd el Barça. I aquell vals que ballava la Teresa, també el podia haver cantat l'escanyolit Aznavour, aquell emigrant armeni que començà fent de nen-actor en els teatres de París.

Quan morí Ovidi, vaig estar un temps sense poder escoltar les seves cançons. Un cosa semblant li passà al meu gran amic i gran amic d'Ovidi Josep Maria Carandell. Ara que Josep Maria s'ha mort, les he tornat a escoltar. Les escolto pels dos. I m'alegra saber que Ovidi continua viu a Can Pere, a Can Josep, al meu barri, i al seu barri de Gràcia.